

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném předsedkyně Mgr. Martiny Andělové a soudců JUDr. Martina Vícha a JUDr. Viléma Šetka ve věci

žalobce **N. D. T.**, narozeného dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. ve výkonu trestu ve Věznici Bělušice, 435 26 Bečov u Mostu
zastoupeného advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.
D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační
politiky, IČO 00007064**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2022, č. j.
OAM-3641-28/ZR - 2021**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2022, č. j. OAM-3641-28/ZR-2021 a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, vytkl následující žalobní body:
a) rozhodnutí žalovaného i řízení jeho vydání předcházející je zatíženou vadou Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

nezákonnosti,

b) žalovaný neprovedl náležité poměření veřejného zájmu a zájmu na respektování soukromého

a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků, c) žalovaný své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, když nevysvětlil, z jakých důvodů považuje žalobcovo chování za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žaloba:

2. Žalobce v žalobě uvedl, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu je řízením zahajovaným

a vedeným ex officio, proto správní orgán musí jednak zjistit skutkový stav a sám i bez návrhu musí rovněž nalézat všechny okolnosti svědčící ve prospěch a v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. V tomto konkrétním případě měl opatřit takové podklady, aby mohl bezpečně zjistit jeho osobní a rodinnou situaci a následně mohl kvalifikovaně posoudit dopad odejmutí povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. V České republice žije již osmnáct let, vytvořil si tu rozsáhlé rodinné, společenské a kulturní vazby, narodily se mu tu dvě nezletilé děti, které tu prožily celý svůj život, rodina jej ve výkonu trestu navštěvuje, rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu by bylo zcela nepřiměřeným zásahem do jeho práva na respektování jeho soukromého a rodinného života a téhož práva jeho rodinných příslušníků, neboť v nejlepším zájmu jeho nezletilých dětí je setrvat v prostředí jim důvěrně známém. Pro prokázání uvedené skutečnosti navrhl svůj výslech a výslech pracovnice Orgánu sociálně právní ochrany dítěte (dále jen „OSPOD“), avšak žalovaný je bez odůvodnění neprovedl. Právě OSPOD potvrdil, že nezletilé děti mají k němu velmi dobrý vztah a uvedl, že k žalobcově rodině nemá žádných negativních poznatků, přesto žalovaný na základě své laické úvahy došel ke zcela opačnému závěru než OSPOD, že nezletilé děti na něm fakticky nejsou závislé. Žalovaný pominul, že pobytová oprávnění jeho manželky (a konsekventně i nezletilých dětí) jsou přímo navázána na jeho pobytové oprávnění a poukaz správního orgánu, že pobytová oprávnění manželky a nezletilých dětí na území České republiky nebudou rozhodnutím o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu dotčena, je proto nesprávný. Žalovaný také došel k nesprávnému závěru, že žalobce může po návratu do země původu požádat o jiný typ pobytového oprávnění a navštěvovat své příbuzné v České republice na základě krátkodobých víz, minimálně po dobu dalších pěti let nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti a nebude tak mít možnost získat jakékoliv nižší pobytové oprávnění. Samotné odsouzení pro trestný čin neodůvodňuje zrušení pobytového oprávnění. Žalovaný se ve svém rozhodnutí rozsáhle věnoval závažnosti drogové kriminality, jeho závěry jsou však obecné, nezohledňují individuální okolnosti případu, zejména délku jeho pobytu na území České republiky a jeho předchozí bezúhonnost, jeho postoj ke spáchané trestné činnosti a snahu o nápravu, chování po dobu výkonu trestu odnětí svobody a další aspekty. Závažnost spáchaného trestného činu podle žalovaného sama o sobě odůvodňuje přijetí natolik přísného opatření, jakým je zrušení povolení k trvalému pobytu, žalovaný tedy materiálně k provedení testu proporcionality ani nepřistoupil, neboť jeho realizaci předem vyloučil s ohledem na závažnost spáchané trestné činnosti, což je ovšem nepřípustné. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021–6, platí, že ani v případech velmi závažné trestné činnosti, jakou je drogová kriminalita, není možné apriori vyloučit nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

života cizince. Při jednání krajského soudu, jakož i ve svém podání ze dne 8. 11. 2022, zopakoval a zdůraznil, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39, jenž řešil skutkově velice podobnou věc, že je nezbytné, aby správní orgány zjistily mimo jiné podstatné okolnosti týkající se soužití žalobce s jeho rodinou, včetně období před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, kontakty rodiny s žalobcem v době výkonu trestu a další aspekty žalobcova rodinného a soukromého života, což se v jeho případě nestalo. Vady řízení při zjišťování skutkového stavu, spočívající v neprovedení navržených důkazů jeho účastnickým výsledkem a dále výsledkem zaměstnankyně OSPOD, mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, neboť svým výsledkem hodlal osvětlit i své vazby na další rodinné příslušníky, konkrétně svého otce. Kvůli tomu, že je omezen na svobodě, byl indisponován ve výkonu svých práv. Uvedl, že v obdobné závěry vyznívá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, sp. zn. 5 Azs 230/2020–43. Správní orgán nepřipustně zcela mechanicky zdůrazňoval výhradně závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, již s ohledem na ni předem vyloučil test proporcionality zásahu rozhodnutí do jeho práv.

3. Vyjádření žalovaného k podané žalobě:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v rámci správního řízení se velmi podrobně zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce, který sám uvedl pouze to, že je otcem nezletilých dětí, o které se staral. Platí, že čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce se dopustil závažného trestného činu, za který byl odsouzen k dlouhému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. S ohledem na veřejný zájem, závažnost spáchané trestné činnosti, formu a výši trestu, jeho rodinné vazby na území České republiky nepřeváží negativní okolnosti jeho chování spojené s trestnou činností. Žalobce musí nést následky svého jednání, konkrétně nejen dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody, ale i to, že mu je zrušen trvalý pobyt, uložený trest bude mít rozhodně větší dopad do jeho rodinného života než rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení jeho trvalého pobytu. V době výkonu jeho nepodmíněného trestu budou jeho děti uvyklé na odloučení od něj. Zrušení trvalého pobytu pro žalobce neznamená zákaz styku s jeho dětmi a nijak mu nebrání v placení výživného a zajištění si peněžních prostředků výkonem ekonomické činnosti v zemi svého původu. Žalobce ostatně započal s páčáním trestné činnosti v době po narození svých dětí, je tedy zřejmé, že mu na rodině nezáleželo a musel si být vědom, že jej za uvedenou činnost může postihnout trest odnětí svobody i zrušení povolení k trvalému pobytu. Nedůvodná je žalobcova námitka, že nebyl vyslechnut, neboť jeho aktuální rodinné vazby byly i bez toho dostatečně prošetřeny. Provedení výsledku je nutno považovat až za krajní a mimořádný úkon, který v daném případě nebyl nezbytný k objasnění skutkového stavu. Obdobné platí o námitce absence výsledku zaměstnankyně OSPOD, neboť potřebné skutečnosti vyplývají již ze zprávy OSPODu. Zrušení pobytového oprávnění žalobce nebude mít na pobytové oprávnění jeho manželky žádný vliv, manželka měla v době vydání žalobou napadaného rozhodnutí vydané povolení k dlouhodobému pobytu. Děti žalobce mají udělené povolení k trvalému pobytu občana třetího státu a zrušení pobytového oprávnění v jejich případě nepřichází v úvahu, neboť žalobce o něj nepečuje a odebrání pobytového oprávnění by bylo v rozporu se zásadou přiměřenosti, neboť o ně

pečuje jejich matka. Žalobou napadené rozhodnutí se vypořádává s unijní úpravou a je třeba zdůraznit, že zrušením trvalého pobytu nejsou porušeny žádné unijní předpisy, stejně jako je respektována Úmluva o právech dítěte. Na samotném žalobci bylo, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, respektive nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, nelze akceptovat jeho názor, že žalovaný měl zjistit všechny podstatné skutečnosti. Pakliže chtěl žalobce uvést ještě nějaké další skutečnosti ve svůj prospěch, které nejsou součástí spisového materiálu, měl tak učinit v průběhu řízení, a ne až následně tvrdit, že žalovaný pochybil, protože si nezjistil ještě další informace do řízení. Není možné předjímat to, co považuje žalobce za pro něho podstatné skutečnosti v řízení. V návaznosti na doplnění žalobcových tvrzení v podání ze dne 8. 11. 2022 a jím uvedených skutečností při jednání krajského soudu ještě zdůraznil, že sice bylo řízení s žalobcem zahájeno a vedeno z úřední povinnosti, i tak však bylo povinností žalobce konkrétně označit rozhodné a sporné skutečnosti, které by bylo třeba provedením jeho výpovědi ověřit, což však neučinil. Okolnosti soukromého života mohou být správnímu orgánu známy jen do té míry, do jaké mu je jejich vědomost zprostředkuje sám žalobce, ten ve správním řízení žádá specifika svého soukromého života, která by měla být brána v potaz při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho rodinného života, neoznačil, vyjádřil se před správním orgánem pouze zcela obecně, proto správní orgán nepřistoupil k jeho účastnickému výsledku. Rovněž vůbec neuvedl, co konkrétně by mělo být zjištěno výsledkem zaměstnankyně OSPOD, ten nebyl proveden proto, že bylo možné předpokládat, že by zaměstnankyně potvrdila toliko to, co bylo uvedeno ve zprávě OSPOD. Nikde v napadeném rozhodnutí není uvedeno, že by žalobce se svou manželkou před vzetím do vazby nevedl rodinný život, je též zřejmé, že žalobce je ve věznici rodinnými příslušníky navštěvován, toto správní orgán zjistil a vycházel z toho. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, je sice skutkově podobný, na rozdíl od tam řešeného případu však v této věci bylo provedeno rozsáhlé šetření ke zjištění okolností žalobcova rodinného života. Jeden ojedinělý rozsudek rozhodně nepředstavuje ustálenou judikaturu, lze proti němu argumentovat jiným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022-66, ve které byla kasační stížnost zamítnuta, ačkoliv v daném případě rovněž nebyl proveden účastnický výsledek žalobce. Směrnice 38/2004 o právu občanů EU a jejich rodinných příslušníků pobývat a volně se pohybovat po území států EU se na žalobce nevztahuje, získal povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, protože jím v roce 2004 byl jeho otec, neboť byl ženat s A. D., se kterou se o dva roky později rozvedl, jeho manželka i děti jsou občany Vietnamu, jeho otec nedávno zemřel. Povinnost hodnotit aktuálnost skutečnosti jeho jednání ve vztahu k tomu, jestli představuje ohrožení některého základního zájmu společnosti, tady nebyla, neboť vyplývá toliko povinnost hodnotit dopad rozhodnutí do rodinného života cizince, což také správní orgán učinil. Rozhodnutí správního orgánu v žádném případě není obecné. Žalobci není zakazován další pobyt na území, mohl by tak činit ale pouze v rámci krátkodobých pobytů na krátkodobé vízum. Existuje i celá řada prostředků komunikace, kterou může rodina po jeho propuštění využít. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

4. Vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalobce zopakoval, že skutkový stav nebyl zjištěn v dostatečném rozsahu. Žalovaný své skutkové zjištění popsal tak, že v nejlepším zájmu nezletilých dětí bude, pokud budou od něj odloučeny, neboť je pachatelem závažné trestné činnosti. Uvedený závěr by zvrátil Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

výslech sociální pracovnice OSPOD, který navrhoval, ale žalovaný jej neprovedl, aniž by vysvětlil důvod svého postupu. Zcela hypotetická je úvaha správního orgánu, že bude moci navštěvovat svou rodinu na základě krátkodobých víz, neboť podmínkou pro udělení jakéhokoliv nižšího pobytového oprávnění je trestní zachovalost cizinec, kterou po určitou dobu splňovat nebude a není možné předpokládat, že mu po zrušení povolení k trvalému pobytu bude jakéhokoliv vízum či povolení k pobytu vydáno. Bude tedy dlouhodobě odloučen od své nejbližší rodiny, bude se muset navrátit do Vietnamu, kde nemá rodinné a sociální zázemí, jeho rodinný život vybudovaný v České republice bude narušen. Žalovaný měl rovněž přistoupit k jeho výsledku. Bližší pozornost měl žalovaný věnovat tomu, že na území České republiky pobývá již 18 let. Žalovaný nepostupoval podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, která požaduje, aby každé opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti anebo veřejného zdraví bylo v souladu se zásadou přiměřenosti a bylo založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Žalovaný pouze paušálně rozvedl závažnost drogové kriminality, kterou páchají cizinci, přitom nevzal v potaz, že současné chování žalovaného ve výkonu trestu již svědčí o jeho nápravě. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, které mají za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalovaný pochybil, když nezohlednil individuální okolnosti případu v jejich vzájemné souvislosti a nerozptýlil všechny pochybnosti stran soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky. V důsledku toho nemohl následně přistoupit k testu proporcionality, tedy poměření dvou protichůdných zájmů, jelikož tyto vymezil a definoval nedostačujícím způsobem. Vzhledem k nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí a intenzitě a rozsahu společenských, rodinných a kulturních vazeb žalobce na území České republiky proti téměř nulovým vazbám k zemi původu se napadené rozhodnutí jeví a priori jako nepřiměřené, v rozporu s právem Evropské unie a mezinárodními závazky České republiky.

V. Posouzení žaloby Krajským soudem v Ústí nad Labem

5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZoPC“). Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., jež však soud v dané věci nezjistil.

6. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 174a odst. 1 ZoPC, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

7. Žalobce uvádí, že žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění neprovedl jím navrhovaný důkaz výsledkem zaměstnankyně OSPOD Teplice, přitom právě OSPOD poskytl pro něj příznivý posudek o jeho rodinných poměrech. Lze připustit, že důvod, proč nebyl uvedený důkaz proveden, mohl být správním orgánem pregnantněji odůvodněn, avšak z rozhodnutí vyplývá nad vší pochybnost, že se tak stalo proto, že tento důkaz žalovaný považoval za nadbytečný. Krajský soud plně s jeho postupem souhlasí, neboť v daném případě by výsledek pracovnice OSPOD v žádném případě nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly ovlivnit výsledek posouzení skutkového stavu. Fungování rodiny a vazby v ní žalovanému dostatečně osvětlily jiné provedené důkazy, konkrétně svědecká výpověď žalobcovy manželky z 10. února 2022, přehled žalobcových návštěv ve věznici z 14. prosince 2021 a zejména (ve vazbě na uvedený navrhovaný důkaz) zpráva OSPOD ze dne 9. 12. 2021. Lze s určitostí presumovat, že právě v posledně uvedeném důkazu OSPOD uvedl naprosto vše podstatné pro danou věc. Z vypočtených důkazů mohl žalovaný kvalifikovaně posoudit dopad zrušení povolení k trvalému pobytu pro žalobce a na základě získaných informací správní orgán správně vyhodnotil, že zájem na udržení žalobcovy rodiny pohromadě v České republice z důvodu rodinných vazeb a výchovy nezletilých dětí nepřeváží veřejný zájem, který žalobce svým vědomě nelegálním a vysoce společensky nebezpečným jednáním porušil. Dokazování provedené správním orgánem lze považovat z pohledu § 174a odst. 1 ZoPC za dostatečné. Stejně nadbytečným se jednoznačně jeví žalobcem navrhovaný vlastní výsledek, u něhož, ke všemu již výše uvedenému, lze podotknout ještě i to, že povinnost jej provést správnímu orgánu žádný zákon neukládá. Žalobce projevil zvýšenou aktivitu ve správním řízení až v jeho samotném závěru v dubnu 2022, tedy až poté, co se seznámil se spisovým materiálem, a to přes to, že jeho zástupce se účastnil již v únoru 2022 výsledku žalobcovy manželky. Jeho podání ze dne 20. 4. 2022 je, pokud jde o vyličení jeho rodinného života, v zásadě rekapitulací toho, co bylo správním orgánem zjištěno z výsledku jeho manželky a z dalších již výše uvedených důkazů, žalobce shrnul, že na území České republiky prožil většinu svého života, vytvořil si zde hluboké vazby, narodili se tu jeho synové, jeho vazby k Vietnamu jsou nulové, že rodina jej ve věznici navštěvuje a těší se na jeho návrat. Všechny tyto skutečnosti žalovaný zjistil, byl si jich tedy velmi dobře vědom a vycházel z nich. Žalobce však sám v průběhu správního řízení neoznačil žádnou specifickou, rozhodnou a spornou skutečnost, kterou byl bylo možno zjistit výlučně jeho výsledkem. Teprve až v průběhu jednání krajského soudu namítl, že správní orgán se měl zabývat též jeho vazbami k dalším rodinným příslušníkům, konkrétně k jeho otci, v průběhu soudního jednání však zazněla informace, že jeho otec je mrtev, tato vazba tak nemůže být nadále relevantní. Rozhodně lze odmítnout též žalobcovu procesní námitku, že byl diskvalifikován z výkonu svých

(nejspíše) procesních práv tím, že je ve výkonu trestu odnětí svobody, nelze pominout, že ve správním i soudním řízení je právně zastoupen a jeho zástupce za něj kvalifikovaně jeho práva vykonává.

8. Podle § 871 odst. 1 písm. e) ZoPC, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody
9. Žalobcovo odsouzení k dlouhému nepodmíněnému trestu odnětí svobody jako naplnění podmínky zrušení povolení k trvalému pobytu je objektivní skutečností, kterou žalobce nemohl rozporovat. Zásadní pro danou věc tak bylo posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky do jeho soukromého a rodinného života a do soukromého a rodinného života jeho rodinných příslušníků. Jinak řečeno, mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání šesti let a v současné době trest vykonává ve věznici s ostrahou, spornou byla skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu, ke kterému správní orgán přikročil, přiměřené, a to v relaci k veřejnému zájmu spočívajícímu v ochraně veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 -39, dostupný, stejně jako další citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz).
10. Veřejný zájem v oblasti drogové kriminality lze lapidárně vyjádřit tak, že Česká republika má zájem na tom, aby drogová kriminalita byla pokud možno zcela vymýcena. Negativní účinky drog, v tomto případě pervitinu, jsou obecně známé. Pervitin způsobuje závažné nežádoucí zdravotní následky, konkrétně bolesti hlavy, bolesti na hrudi, bolesti kloubů, sucho v ústech, zvýšené pocení (s chemickým zápachem), třes, nespavost a téměř vždy se objevuje nechutenství, při dlouhodobém užívání podvýživa. U uživatelů pervitinu je vyšší riziko mozkové mrtvice, častěji se vyskytuje srdeční arytmie, problémy s funkcí plic. Pervitin poškozuje játra a je neurotoxickou návykovou látkou, poškozuje bílou a šedou mozkovou hmotu. Pravidelné užívání pervitinu vede ke zhoršené schopnosti učit se, problémům s pozorností, pamětí, schopnosti rozhodovat se a nižší kognitivní flexibilitě (uživatel nezmění své chování na základě nových informací). Jeho užívání vede k toxické psychóze, halucinacím a bludům. Užívání pervitinu také zvyšuje pravděpodobnost agresivního chování uživatele. Nakonec se uživatel dostává do sociální izolace (jedním z důvodů je poškození porozumění jiným lidem, spojené s užíváním), sociální izolace je jednou z příčin rozvoje deprese (zdroj: www.prevcentrum.cz). Z uvedeného je patrné, že mimo jiné užívání pervitinu vede i k rozkladu rodinného života jeho uživatele, k neschopnosti se o rodinu finančně postarat, vychovávat děti atd). Podle údajů z roku 2017 (viz Národní strategie prevence a snižování škod spojených se závislostním chováním 2019 – 2027), je v dospělé populaci ČR odhadnuto cca 0,7 % (cca 50 tis. osob) problémových uživatelů opioidů a metamfetaminu (pervitinu), dlouhodobě dochází k nárůstu především u pervitinu. Česká republika je v mezinárodním kontextu charakteristická problémovým užíváním pervitinu. Podle Výroční zprávy Národní protidrogové centrály pro rok 2021 se na nejzávažnějších formách na nelegálních drogových obchodech podílejí v České republice nepůvodní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

kriminální skupiny například z Vietnamu. Finanční náklady na boj s drogovou kriminalitou jsou astronomické.

11. Uvedených dopadů drogové kriminality, jakož i skutečnosti, že za ní jsou trestním zákoníkem stanoveny vysoké tresty odnětí svobody, si musel být žalobce velmi dobře vědom, přesto ani ta skutečnost, že může řadě uživatelů drog způsobit osobní neštěstí, a že může rozvrátit jejich rodinný život, za jehož udržení ve svém případě v tomto řízení bojuje, že může zničit dětství mnoha stejně starým dětem, jako má on sám, jej od páčání trestné činnosti neodradila. Žalobce sice žije na území České republiky mnoho let, avšak jeho nelegální jednání svědčí o absolutním nedostatku úcty k právnímu řádu a společenským hodnotám České republiky a potažmo o jeho nedostatečné integraci.
12. Z výše uvedeného se podává ohrožení veřejného pořádku typovou závažností drogové kriminality, které se žalobce dopustil. Aktuálně žalobce veřejný pořádek neohrožuje, protože je ve výkonu trestu, predikce možné míry ohrožování do budoucna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020–42, dostupný na www.nssoud.cz) je v této chvíli prakticky neproveditelná, těžko lze usuzovat na to, jaký život povede žalobce v budoucnu a zda se polepší, byť lze konstatovat, že ve vězení se v současnosti chová slušně. Je sice pravdou, že před odsouzením byl trestně bezúhonný, avšak v trestním rozsudku je uvedeno (str. 21), že mu přitěžoval počet dílčích útoků a objem přechovávané drogy, který významně převyšoval hranici velkého rozsahu, jeho trestní jednání tedy nebylo jen nějaké jednorázové náhodné vybočení z řádného života, šlo o promyšlenou aktivitu s cílem nelegálně, na úkor neštěstí druhých (uživatelů, ke kterým by se droga dostala a jejich rodin) zbohatnout. V této souvislosti lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které lze usuzovat na to, že významným kritériem pro zhodnocení aktuální a individuální hrozby žalobce pro veřejný pořádek by bylo až zevrubné zhodnocení jeho života *po propuštění* z výkonu trestu odnětí svobody, zejména pak skutečnost, že by bylo zahlazeno jeho odsouzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30), které však u žalobce může nastat až za několik let.
13. Rodinný život žalobce, respektive existence jeho rodinného života, nebyla žalovaným zpochybněna. Vazby v rodině žalobce mezi jejími jednotlivými příslušníky existují, avšak žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobce páchal trestnou činnost navzdory tomu, že má malé děti (jednomu synu jsou dva roky, druhému sedm let, mladší syn se narodil dne 9. 4. 2020, žalovaný spáchal trestnou činnost dne 2. 4. 2020, od 29. 6. 2020 byl vazebně stíhán až do 24. 9. 2021, navázal potom dne 25. 9. 2021 výkonem trestu odnětí svobody). Ty tak musí vyrůstat de facto bez jeho osobní péče (doma, respektive mimo vězení, byl žalobce pouze první dva měsíce života mladšího syna), za péči o ně nelze považovat spíše zřídkavé, byť relativně pravidelné, kontakty žalobce s rodinou při návštěvách ve vězení, kdy navíc podle zprávy Věznice Bělušice ke dni 28. 11. 2021 byl mladší syn na návštěvě u žalobce pouze jedinkrát, když mu byly čtyři měsíce. Lze konstatovat, že v důsledku své trestné činnosti se žalobce sám zbavil možnosti se o děti každodenně starat a prakticky veškerá péče o ně leží na jeho manželce, která ji však podle svých tvrzení zvládá (být třeba s pomocí au – pair) natolik dobře, že byla schopna ještě do své péče přijmout i další dítě, konkrétně děvče P. H. T., rodinu též bez problému užívá, podnikáním, jak sama uvedla, uhradí všechny náklady, vzhledem k tomu, že jen náklady na provoz obchodu činí 20 000 Kč měsíčně, má výdělky v řádech desetitisíců korun měsíčně. Z výsledku žalobcovy manželky v žádném případě nevyplynulo, že by některý ze synů měl nějaký fyzický či psychický handicap, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje M. W.

který by byl na žalobci závislý, oba synové jsou zdraví. Názor žalovaného v tom směru, že děti mají vazbu především na matku a ta je schopna se o ně postarat, nelze označit, jak to činí žalobce, za „laický“, objektivně těžko lze očekávat u mladšího syna hlubokou vazbu na žalobce, když s ním žil ve společné domácnosti pouze první dva měsíce jeho života a do podzimu roku 2021 ho pak viděl už jen jednou.

14. Nepochybné je, že do rodinného života žalobce bude rozhodnutím žalovaného zasaženo, ten však podle názoru krajského soudu nepochybil, když uvedený zásah shledal přiměřeným. Rozhodujícím krajský soud shledává, že nastalá situace je důsledkem závažné trestné činnosti stěžovatele, který si jako cizinec trvale pobývajících na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít. Zejména sám svým konáním ohrozil kvalitu svých rodinných a soukromých vztahů, přičemž nyní bude muset následkem primárně svých činů nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení jeho trvalého pobytu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 2 Azs 290/2021–45). Žalobce mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky – zejména ohrozí zájmy svých dětí. O to víc se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou naříkaným rozhodnutím správního orgánu zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30).
15. Shora již uvedené lze vyjádřit v podobenství o vážení na rovnoramenných vahách, kde na jedné z misek by byl veřejný zájem a na druhé dopady do soukromého a rodinného života. Pouze v případě, že by veřejný zájem nepřevážil, bylo by možné považovat rozhodnutí správního orgánu v dané věci za nesprávné. V daném případě je veřejný zájem natolik

podstatný (v průměru těžký), že k jeho vyrovnání by na misce vah zásahů do soukromého a rodinného života musely být přiloženy skutečně pádné argumenty, například, jak bylo výše vysvětleno, prokázané tvrzení v podobě toho, že na žalobci je jeho rodina ekonomicky či sociálně závislá nebo že on závisí na ní. To se však nestalo, bylo prokázáno, že žalobcova rodina na žalobci závislá zcela zjevně není. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že je lichý žalobcův argument, že by se žalovaný vůbec nezabýval testem proporcionality zásahu rozhodnutí do žalobcova rodinného života. Z již uvedeného je patrné, že se jím zabýval velmi podrobně, zájem žalobce na zachování jeho rodinného života byl měřítkem jeho úvah a byl mu přiznán zásadní význam, neustrnul na tom, jak uvádí žalobce, že rozebral pouze význam veřejného zájmu. Krajský soud však s ním souhlasí v tom, že ačkoliv žalobcovy vazby na území České republiky jsou významné, nelze jimi omlouvat závažnou trestnou činnost, které se žalobce dopustil.

16. Oba účastníci při jednání krajského soudu poukázaly na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných případech. Krajský soud předně uvádí, že posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince je vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností konkrétního případu, těžko tak lze dojít k nějakému absolutnímu zobecnění, respektive stanovení závazného výčtu, důkazních prostředků, které by bylo vždy nutné k získání podkladů pro posouzení provést tak, aby jejich absence nebyla považována za vadu řízení. Žalobci lze dát zapravdu, že případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 5 Azs 33/2022, je skutkově podobný, avšak ve správním řízení, které předcházelo vydání tam posuzovaného správního rozhodnutí, nebyly vyslechnuty manželka a dítě stěžovatele, v řízení předcházejícím vydání rozhodnutí nyní posuzovaného manželka vyslechnuta byla a dětem je méně než dvanáct let, což je hranice, která je obecně považována za relevantní pro výsledek dítěte (srov. § 867 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022–66, obecně vyznívá, v čemž je třeba dát zapravdu žalovanému, pro stěžovatele nepoměrně přísněji, včetně závěru, se kterým se krajský soud ztotožňuje, že není na správních orgánech ani správních soudech, aby za stěžovatele domýšlely budoucí realizaci jeho rodinného života (bod 43 odůvodnění). Rozhodnutí sp. zn. 5 Azs 230/2020, stejně jako rozhodnutí sp. zn. 5 AZS 33/2022, zdůrazňuje zásadu ochrany nejlepšího zájmu dítěte, jež se má projevit v řízení tím, že dítě v odpovídajícím věku má být vyslechnuto. Proti tomu krajský soud v obecné rovině nemůže nic namítnout, znovu však zdůrazňuje, že v daném případě je žalobcovým synům sedm let, respektive dva roky, v řízení tak svůj postoj k žalobci procesně relevantním způsobem mohli vyjevit maximálně prostřednictvím matky, která byla slyšena.
17. Krajský soud uzavírá, že žalobce se dopustil tak závažného protiprávního jednání, že nelze ani zjevný zásah do jeho rodinného života (popsaný v tomto rozsudku výše) považovat za nepřiměřený.

VI. Závěr

18. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, zcela úspěšný byl tedy, poměřováno výsledky řízení, žalovaný, který se však nákladů řízení vzdal, krajský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost **lze** podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2022

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu